

DE
GEHEIME
SLEUTEL

THRILLER

DE JACHT OP EEN EEUWENOUW GEHEIM
IN EEN RACE TEGEN DE KLOK

A.M. DEAN

Voor de liefhebbers van Dan Brown

Van A.M. Dean verscheen eerder:
De verborgen bibliotheek

A.M. Dean

De geheime sleutel

De Fontein

Eerste druk oktober 2014

Oorspronkelijke titel *The Keystone*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited.

Copyright © 2013 A.M. Dean

The moral right of A.M. Dean to be identified as the author of this work
has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and
Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter van Dijk

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © Wil Immink Design / Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3273 5

ISBN e-book 978 90 261 3274 2

NUR 342

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur
toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, micro-
film, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige
andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

*Het jaar 374 – Egypte
De Egyptische Woestijn*

Tarasios van Luxor keek naar de kille, onbarmhartige ogen van de langere man, die de punt van zijn gegraveerde *pugio* tegen zijn keel hield. De druk op zijn strottenhoofd was zo groot dat hij nauwelijks kon ademen en hij bloedde al. Wat er vervolgens ook zou gebeuren, hij wist dat de man met een korte beweging van de dolk een eind aan hun ontmoeting en aan zijn leven zou maken. Dat was wel zeker. Zijn reis hier op aarde was voorbij.

Maar er gloorde hoop. Hoop op iets beters. Hij zou worden verlost, en zijn verlossing diende een heilig doel.

De langere man, die eruitzag als een militair – hij droeg een uniform met keizerlijke ordetekenen – greep Tarasios met zijn vrije hand vast bij zijn haar.

‘Je kameraden hebben je verlaten, onderkruipsel. Die armzalige volgelingen van je zijn als woestijnratten het zand in gevlucht,’ beet hij hem venijnig toe.

‘Ze weten wat het is om vervolgd te worden,’ antwoordde Tarasios, die zijn best deed standvastig te klinken, nu zijn einde onvermijdelijk was. ‘Ze weten wat jij en je mannen ze zullen aandoen als ze gepakt worden.’

De officier glimlachte tevreden. ‘Mooi. En hun angst is zeker gerechtvaardigd. Misschien beschikken deze “Kenners” dan toch inderdaad over een zekere kennis.’ Hij keek zijn slachtoffer diep in de ogen. Hij verwachtte doodsangst te zien. Wanhoop. Paniek. In plaats daarvan zag hij vastberadenheid, en dat maakte hem nog woedender.

‘Vertel me waar ze naartoe zijn gegaan,’ snauwde hij. Hij trok Ta-

rasios' hoofd naar achteren en duwde het scherpe mes verder in de vooruitstekende hals. Het bloed begon langs het metalen lemmeret te sijpelen. 'Als je me vertelt waarheen je vrienden zijn gevlucht dan spaar ik je waardeloze leven.'

Al stak het mes in zijn keel, toch verscheen er een zelfbewuste glimlach op Tarasios' gezicht. 'Mijn leven, hoe je het ook kwalificeert, is al gespaard. Ik ben verlost.' Ondanks de pijn die het deed bewoog hij zijn voorhoofd omlaag, zodat hij zijn vijand recht in het gezicht kon kijken.

'Ik vertel je niets meer. Doe wat je doen moet.'

De officier wachtte heel even. Deze man zou niets loslaten – hij zou alleen maar zijn tijd verspillen met misleidende en ketterse praat. Het was zinloos het onvermijdelijke nog langer uit te stellen.

Met een krachtige beweging van de dolk doorsneed hij in één beweging pezen, stembanden en slagaderen.

Tarasios' ogen puilden uit, maar hij wendde ze niet af van het gezicht van zijn aanvalser. Terwijl het bloed uit zijn keel stroomde zag hij de wereld langzaam zwart worden en hij had er vrede mee. Hij was bevrijd.

Twintig minuten later rende een negentienjarige landgenoot koortsachtig voort, hoewel hij de uitputting nabij was. De zon verdween al bijna achter de duinen verderop, maar Eunomius wist dat de schemering hem weinig voordeel bood. De vervolging van zijn mensen werd door de overheid gesteund en de officieren beschikten over paarden, wapens en goed getrainde soldaten. Ze zaten hem ongetwijfeld dicht op de hielen. Hij hoopte vurig dat Tarasios ze lang genoeg had weten op te houden om hem zijn taak te laten vervullen.

Hij moest de sleutel verstoppen voordat ze hem vonden. Dat was het enige dat telde. De onwetende soldaten zaten alleen maar achter hem en zijn broeders aan; degenen die Tarasios volgden omdat ze geloofden in de waarheid die hij verkondigde. In hun misselijkmakende ijver het keizerrijk te ontdoen van ongewenste geloofsovertuigingen, hadden ze geen idee wat er werkelijk op het spel stond.

Van die onwetendheid zou Eunomius vandaag gebruikmaken. Als hij er maar in slaagde de sleutel te verstoppen, dan maakte het hem niet uit wat ze met zijn lichaam deden.

Eindelijk bereikte hij de plek die de groep twee maanden geleden had uitgekozen, voordat ze door de vervolgingen uiteen waren gedreven. Zijn longen brandden van inspanning en hij vertraagde zijn tempo. Voor hem bevond zich de ideale schuilplaats, waar de veiligheid van de sleutel voor vele jaren zou zijn gegarandeerd. Eeuwenlang zelfs. Zo lang als noodzakelijk was.

Eunomius probeerde op adem te komen. Hij kon de ingang nauwelijks zien maar hij wist nog waar het moest zijn en klauterde omhoog. Hij liep de donkere grot binnen en baande zich, met zijn vingers tastend langs de rotswand, een weg door de duisternis, totdat hij de spleet voelde. Hij knielde en haalde de kleine pot waarin het voorwerp zich bevond onder zijn mantel vandaan. Nadat hij hem eerbiedig tegen zijn voorhoofd had gedrukt, duwde hij hem zo ver als hij kon de spleet in.

Toen hij zijn hand halverwege had teruggetrokken verstijfde hij plotseling. Hij hoorde dat er buiten mannen naderden. Ze hadden hem gevonden. Het duurde niet lang meer of zijn lichaam was in hun macht.

In het donker sloot Eunomius zijn ogen en bracht zijn handen tot schouderhoogte omhoog om een gebed te prevelen. Er daalde een vredige rust op hem neer. Hij was pas twee jaar geleden ingewijd, toen de wereld nog rustig en tolerant leek. Hij had nooit kunnen bevroeden dat de uiteindelijke verlossing op deze wijze zou worden uitgesteld, laat staan dat hij ervoor zou zorgen dat die voor het nageslacht werd veiliggesteld. Maar zo ging het nu eenmaal in de vergankelijke wereld; in dit verdorven, aardse leven. Hem was de eer te beurt gevallen zijn leven te offeren voor een hoger doel.

Toen hij klaar was met zijn gebed, opende Eunomius zijn ogen en stond op. Vastberaden liep hij terug naar de ingang van de grot. Na de duisternis was zelfs het schemerlicht buiten verblindend. Hij liet zijn ogen er even aan wennen en klom toen en stukje omlaag, tot hij

in een nis van de rotswand een geschikte plek vond om te wachten op de naderende mannen.

Die lieten niet lang op zich wachten. Al snel zag Eunomius de soldaten die hij had horen aankomen, maar hij bleef rustig op de smalle richel staan. De groep verzamelde zich onder hem, en vanuit zijn ooghoeken zag Eunomius er twee aan weerszijden van hem de rotswand beklimmen.

Het was volmaakt. Hij was klaar voor zijn bevrijding.

Hij keek omlaag en zag de rijzige soldaat die, aan zijn uniform te oordelen, de leiding had. Eunomius keek de man aan, concentreerde zich, haalde diep adem en riep uit alle macht het enige woord dat er nog toe deed.

‘VERLOSSING!’

Terwijl zijn kreet vanaf de stenen rotswand de woestijn in echode, zag hij dat rechts van hem een zwaard werd geheven. Even glinsterde het in het licht van de ondergaande zon, waarna het hem met een snelle beweging onthoofdde en zijn aardse leven scheidde van de nietigheid van de materiële wereld.

Het heden – acht maanden geleden

Albinus trilde over zijn hele lichaam. Hij zat alleen in de donkere kamer en was volkomen ontdaan. Hij zou het licht aan kunnen doen – de kamer had geen ramen, dus dat zou hem niet verraden – maar in het duister voelde hij zich veiliger. Hij hield de draadloze telefoon zo dicht bij zijn wang dat de ronde onderkant van het toestel tegen zijn kaakbeen drukte, en luisterde naar de kiestoon. Het zweet stond op zijn voorhoofd en druppelde van zijn neus, waardoor de telefoon glibberig aanvoelde.

Wat heb ik gedaan? Waar ben ik mee bezig?

Hij was doodsbenuwd, maar er leek geen andere keus te zijn. Wat ze van plan waren was te vreselijk. De consequenties waren onpeilbaar. Hij kon het niet met zijn geweten in overeenstemming

brengen en zou zich altijd schuldig blijven voelen als hij geen contact maakte met iemand die het nog kon stoppen.

Zo hoog mocht de prijs van de verlossing niet zijn.

In het duister vouwde hij het papiertje open waarop hij het telefoonnummer van de FBI had geschreven. Hij friste zijn geheugen op door het te beschijnen met het groen verlichte toetsenbord van de telefoon. Even later drukte hij met trillende vingers het nummer in.

De telefoon ging over. Eenmaal. Tweemaal. Bij de derde en vierde keer nam zijn hartslag toe. *Er zal toch wel iemand opnemen?* Hij had het gevoel dat dit zijn enige kans was de waarschuwing door te geven.

Nadat de telefoon zes keer was overgegaan kwam de verbinding tot stand. De adem stakte Albinus in de keel.

'Dit is de meldlijn van de FBI...'

Het hart zonk hem in de schoenen. Hier had hij niet op gerekend. Misschien had hij dat wel moeten doen, realiseerde hij zich plotse-ling. Het had echter geen zin nu aan zichzelf te gaan twijfelen. Dat zou alleen maar tot wanhoop leiden.

Toen de meldtekst klaar was klonk er een lange toon, waarna hij werd verondersteld zijn melding te doen. Albinus stak haperend van wal. Hij had gerekend op een gesprek en was er niet op voorbereid een beknopte mondelinge presentatie te moeten geven.

'Ik, ik ben... Mijn naam doet er niet toe. Ik heb informatie... Over een aanslag. Chicago. Iets vreselijks... Door de Kerk van Waarheid...' Hij hapte naar adem en kon nauwelijks meer praten. Woorden leken tekort te schieten om het belang van zijn melding uit te drukken. 'Er gaan vreselijke dingen gebeuren. Dat moeten jullie voorkomen.'

De leiding was in allerijl bijeengekomen. De Grote Leider zat met zijn naaste medewerkers rond de tafel om het hoofd te bieden aan het verraad. Het was ondenkbaar dat decennia van voorbereiding voor niets waren geweest. De datum stond vast. Ook hun doelwit was onvervangbaar. Daarvoor was het te belangrijk, te veel beladen

met symboliek. Op diverse plaatsen in de wereld was alles al in gang gezet.

‘Het is Albinus,’ zei een van de broeders aarzelend. Hij kreeg de naam nauwelijks over zijn strakke lippen en met zijn Italiaanse tongval viel de uitspraak hem moeilijk.

‘Dat is altijd al een slappeling geweest,’ merkte een ander op. Zijn Spaanse accent contrasteerde met de stem van de Italiaan. ‘Maar we hadden nooit gedacht dat hij zo ver zou gaan.’ Zijn afhangelende schouders toonden frustratie en verkrampden zich van woede.

‘Hóé ver, precies?’ De stem van de Grote Leider klonk beheerst. Hij wilde de woede van de anderen niet aanwakkeren. Dat zou alleen maar ten koste gaan van hun concentratie.

‘Hij heeft de FBI geïnformeerd.’ De man die het laatst had gesproken stond recht tegenover hem, met de armen over elkaar geslagen. ‘Hij heeft ze vanochtend getipt. Hij heeft onze naam genoemd en melding gemaakt van een ophanden zijnde aanslag. Ze zullen zeker op hun hoede zijn.’

De spanning, die door deze woorden nog verder toenam, werd verbroken door de Italiaan die durfde uit te spreken wat dit betekende. Zijn blik verraadde eerder angst dan opwinding. ‘Ons schild van geheimhouding is doorbroken. De “sluier van anonimiteit”, zoals je het noemde – die is weg. *Andato*.’

De Grote Leider liet deze woorden tot zich doordringen. Alleen het lichte trillen van zijn wangen maakte duidelijk dat hij knarse tandde. Zijn gezicht, met de wijze, bedachtzame, intense blik en de kaaklijn die hoekig genoeg was om van kracht te getuigen zonder kwaadaardigheid te suggereren, was een en al concentratie.

Ten slotte keek hij zijn mannen aan.

‘We moeten Albinus tegenhouden. Vanavond nog. Schakel de Arabier maar in als het nodig is. We kunnen het ons niet veroorloven dat deze man de autoriteiten nog meer vertelt dan hij al heeft gedaan.’ Hij richtte zich tot de Italiaan, wiens frustratie leek te zijn getransformeerd tot dezelfde vastberadenheid als die van de Grote Leider.

‘Ontzie hem niet. Laat hem maar voelen wat er gebeurt met afval-
ligen die proberen te voorkomen dat we ons heilige doel bereiken.’

Op het gezicht van de magere Italiaan verscheen een opgetogen
uitdrukking. Hij begreep dat het bevel hem de vrijheid gaf Albinus
een langzame en pijnlijke dood te bezorgen. Hij stond op. Drie an-
deren volgden zijn voorbeeld. Ze knikten eerbiedig, draaiden zich
om en liepen naar de uitgang. De man recht tegenover de Grote Lei-
der bleef zitten.

‘En ons plan?’ vroeg hij. ‘Wat betekent dit voor ons heilige doel?’

De Grote Leider keek hem indringend aan. Het vuur in zijn ogen
brandde als nooit tevoren.

‘We zullen voor een andere benadering moeten kiezen,’ ant-
woordde hij. Hij leek volstrekt niet van zijn stuk gebracht.

‘Zwijgzaamheid is niet langer onze bondgenoot. Het wordt tijd
andere vrienden te maken.’

Deel een

Het heden
Zondag, 1 juli

Hays Mews, Londen

In de stilte van de vroege ochtend drong het gekraak van de houten vloer tot Andrew Wess door als een sirene. Slaapdronken dacht hij eerst dat het vreemde gekraak van houten planken en het papiergeritsel de laatste sporen waren van een droom waaruit hij zojuist was ontwaakt. Hij keek naar de grote klok tegenover de leunstoel waarin hij in slaap was gevallen en zag hoe vroeg het was. Veel te vroeg om op te staan.

Toen hoorde hij de geluiden opnieuw: krakende vloerplanken, laden die werden opengetrokken en geritsel van papier. Het was beslist geen droom. Hij verstijfde en zijn huid voelde plotseling ijskoud aan.

‘Wakker worden,’ fluisterde hij tegen de vrouw die op de bank naast zijn stoel lag te slapen. Ze waren allebei pas laat in slaap gevallen nadat ze een intens gesprek hadden gevoerd. Hoewel ze elkaar door en door kenden, konden ze nog steeds urenlang geboeid naar elkaar luisteren. Het hoofd van de vrouw rustte op de zachte leuning, en ze was in diepe slaap.

‘Emily, word wakker,’ herhaalde Andrew. Hij stond zachtjes op en liep naar haar toe. ‘Er is iemand in huis.’

De twee mannen hadden moeite de weg te vinden in het half vrijstaande huis. Ze hadden allebei een kleine zaklamp bij zich, maar die gebruikten ze zo min mogelijk. Ze hadden de omgeving grondig bestudeerd en wisten dat de bewoners van betere wijken zoals deze snel geneigd waren de politie te bellen als ze iets ongebruikelijks waarnamen.

‘Daar, dat lijkt op een werkkamer,’ fluisterde een van de mannen. Hij knikte naar een deur aan zijn rechterkant, waarachter zich het geïmproviseerde kantoor van Emily’s huis in Londen bevond. Ze hadden al een soortgelijke kamer doorzocht die dienstdeed als het studeervertrek van haar echtgenoot, maar daar hadden ze niets gevonden. Deze kamer was veelbelovender. Want ze waren uit op haar werk, of beter gezegd: op iets dat ze in haar bezit had. Twee dagen geleden had Emily het object aangeschaft dat zij nu zochten. Waarschijnlijk had ze geen idee wat ze in handen had gekregen. Maar zij wisten hoe waardevol het was, en hun leider had hun opgedragen het te ontvreemden. Want hiermee konden ze de grootste daad in hun geschiedenis verrichten.

Hier moest het ergens liggen, in de duisternis van haar werkruimte. Het liefst waren ze gekomen als er niemand in huis was geweest, in plaats van midden in de nacht, terwijl de bewoners vlakbij lagen te slapen; maar er was weinig kans dat Wess het voorwerp onbeheerd zou achterlaten en ze hadden geen idee hoelang ze het zou bewaren alvorens het over te dragen aan de nieuwe eigenaars. Nee, de situatie maakte een nachtelijke operatie noodzakelijk. Als ze wakker werd zou ze ontdekken dat het weg was, zonder te beseffen wat de werkelijke waarde was.

Emily deed haar ogen open en schoot onmiddellijk recht overeind toen ze Andrew gehurkt voor zich op de grond zag zitten. Voor ze iets kon zeggen drukte hij een vinger tegen haar lippen en fluisterde dat ze stil moest zijn. Bij wijze van instructie hield hij zijn hand gekromd langs zijn oor. Ze luisterden zwijgend. De geluiden die uit Emily’s werkkamer kwamen waren zacht maar duidelijk hoorbaar; de muren van het oude huis waren zo dun dat het geluid er probleemloos doorheen drong.

Iemand was bezig haar bureau te doorzoeken.

Andrew kwam half overeind en ging naast Emily op de bank zitten. Hij greep haar bij de schouders en draaide haar opzij, zodat hij haar recht in het gezicht kon kijken.

‘Ik ga poolshoogte nemen,’ zei hij vastberaden. Hij keek rond in de kamer en bedacht hoe hij het zou aanpakken. Emily boog zich naar hem toe en fluisterde: ‘Doe niet zo idioot. We weten niet wie het is. Misschien zijn ze wel gevaarlijk.’

Ze reikte naar de andere kant van de bank en pakte de draadloze telefoon die op de bijzettafel lag.

‘Op de schuifdeur aan het eind van de gang zit een grendel,’ zei ze zo zachtjes mogelijk. Ze wees naar de ingang van de voorkamer. ‘Schuif hem zo voorzichtig mogelijk dicht, zodat ze er niet uit kunnen. Dan ga ik in de kast de politie bellen.’ Het linnengoed, de kleding en de voorraden in de ruime inloopkast tussen de voorkamer en de keuken zouden haar stem hopelijk voldoende dempen, zodat de inbrekers haar niet konden horen.

Andrews hart klopte in zijn keel. Zo’n abrupte overgang tussen slaap en stress was hij niet gewend. Hij keek Emily in de ogen, die hij al zo vaak had bekeken en in zoveel uiteenlopende situaties had gezien.

Hij gaf haar een stevig kneepje in de arm, zette zijn gevoelens opzij, concentreerde zich op de situatie en trok haar naar de rand van de bank. Emily stond op en liep voorzichtig op haar tenen naar de deur van de inloopkast. Ze ging naar binnen en deed de deur achter zich dicht.

Andrew Wess had nooit eerder een nachtelijke inbraak meegeemaakt, en hoewel hij doodsbenuwd was, kreeg zijn beschermende instinct de overhand. Hij kende Emily al sinds zijn vroege jeugd en of ze nu speelden, discussieerden of ruziemaakten, hun relatie was altijd gelijkwaardig geweest. Maar als ze gevaar liep of pijn leed, was Andrew altijd haar beschermer geweest. Hij verbond haar geschaafde knie, nam het op tegen de jongens in de buurt die haar lastigvielen en had haar geleerd zichzelf tegen hen te verdedigen.

Het geluid in de andere kamer ging door en hij vergat zijn jeugdherinneringen. Nu hij wist dat Emily zich goed had verstoppt, veranderde zijn motivatie. Ze opsluiten en er vervolgens het beste van hopen, dat lag niet in zijn aard. Hij voelde er meer voor de indrin-

gers uit het huis te verjagen. Hij keek om zich heen in de kamer, op zoek naar iets dat hij als wapen kon gebruiken. De kandelaars op de schoorsteenmantel zagen er te klein uit om indruk te maken, laat staan om er iets mee te kunnen aanrichten als dreigen niet mocht helpen. De schemerlamp was wel zwaar maar niet makkelijk hanterbaar.

Toen zag hij in de hoek van de kamer de perfecte oplossing. *Geweldig, Em.* Hoewel hij de sport zelf nog nooit van zijn leven had beoefend, zag hij Emily's passie voor golf plotseling als een van haar grootste deugden: in de hoek van de kamer stond een tas vol met golfclubs. Hij had haar vaak gepest met haar voorliefde voor de sport. Maar zodra hij de indringers het huis had uitgejaagd, zou hij haar zijn excuses aanbieden.

Andrew liep voorzichtig naar de golftas, haalde er een driver uit die hem zwaar genoeg leek en sloop toen de gang in. Met iedere stap klonken de onderdrukte stemmen en het geritsel van papier luider.

2

Hays Mews, Londen

In het kantoor van Emily Wess bleef een van de indringers plotseling stokstijf staan. Hij was halverwege een stapel mappen en documenten, en even vroeg hij zich af of hij het wel goed zag. Maar zijn twijfel duurde niet lang. Hij wist wat hij in zijn handen had: succes.

Simon stelde zich altijd pragmatisch op, maar op momenten zoals deze kon hij niet anders dan zijn emoties de vrije loop te laten. Alle inspanningen voor de goede zaak hadden per slot van rekening een spiritueel doel en Simon had wel degelijk een spirituele kant. Wat ze hier zochten was van onschatbare waarde. Dit

was de belangrijkste taak die hij ooit op zich had genomen, en iets mooiers zou hij de rest van zijn leven waarschijnlijk nooit meer meemaken.

‘Ik heb het gevonden.’ Ondanks zijn opwinding vergat hij niet te fluisteren, want hoe opgetogen hij ook was, hij was er de man niet naar om te vergeten waar ze waren. De vrouw en haar echtgenoot lagen ongetwijfeld ergens in het huis te slapen, en ze moesten zo weinig mogelijk woorden wisselen. Toen de tweede man zich naar hem omdraaide, trok Simon de gecapitonneerde map uit de stapel in de la van het bureau. Even later lag hij open op het bureaublad en bestudeerden ze de kostbare inhoud.

Een enkel vel papier, vergeeld en verkreukeld van ouderdom.

‘Weet je het zeker?’ De tweede man bestudeerde het papier, gefascineerd door het oude handschrift. Hij was van nature wantrouwend, een eigenschap die hem meer dan eens goed van pas was gekomen in zijn moeilijke leven. Ook nu leek zijn aangeboren argwaan op zijn plaats. ‘Het ziet er niet uit als een plattegrond.’

De eerste man bestudeerde het document tot op het kleinste detail. Zijn metgezel had gelijk: het zag er niet uit als een plattegrond. Maar het handschrift was herkenbaar. Het was volkomen identiek aan het handschrift in het Boek – het eeuwenoude geschrift dat zo lang hij zich kon herinneren hun onfeilbare leidraad was geweest.

‘Ik weet het zeker.’

De andere man was nog steeds niet overtuigd. ‘Ik begrijp niet hoe dit Arthur aan de sluitsteen moet helpen.’ Als ze bij hun leider aankwamen zonder de authentieke plattegrond, dan zwaaide er wat.

Simon kreeg de neiging zijn metgezel vanwege zijn onvergeeflijke brutaliteit een klap te geven, maar hij wist dat zelfs een gefluisterde berisping misschien al te veel lawaai zou maken. Ze hadden genoeg gepraat. Hij keek hem alleen maar verwijtend aan.

De man hield op met protesteren. Hij was eraan gewend te worden terechtgewezen, dus deed de afkeurende blik van Simon hem niet zoveel.

Bovendien viel hem iets bijzonders op. De man die altijd zijn zelf-beheersing wist te bewaren, hoe moeilijk de omstandigheden ook waren, stond zowat te beven van opwinding. Zijn ogen glinsterden in het duister.

Andrew Wess liep voorzichtig de gang in, tot hij voor de deur van Emily's werkkamer stond. Binnen werd zo te horen niet langer in de bureauladen gerommeld. Er klonk alleen nog gefluister en wat geschuiifel, en toen werd het stil.

Toen hij de kamer naderde maakte Andrews angst meer en meer plaats voor woede. Hij had gehoord van de sterke toename van inbraken in Londen, en hij stelde zich al een paar dronken of gedrogeerde tieners voor, die zich aan de andere kant van de deur doodleuk dachten te kunnen ontfermen over andermans eigendommen, ongeacht de materiële en emotionele schade die dat aan anderen zou toebrengen. Die gedachte maakte hem zierend. Thuis in Ohio wisten ze wel raad met zulk soort tuig. Die konden rekenen op een 'onderhoud' met de dorpsbevolking, ergens achter een verlaten schuur. Zo deden ze dat in het Middenwesten. Hij wist niet hoe ze het in Londen aanpakten, maar hij was niet van plan ze ermee weg te laten komen.

Terwijl hij daar voor de deur stond, bracht zijn woede hem plotseling tot een impulsieve handeling. Hij haalde diep adem, verzamelde moed en rukte de deur open. Dat was een vergissing, veroorzaakt door een gebrek aan ervaring en jeugdig enthousiasme.

'Wat doen jullie verdomme in ons huis!' brulde hij. Hij zwaaide de golfclub omhoog, zodat de houten kop met het titanium oppervlak bijna over het plafond schraapte.

In een fractie van een seconde zag hij dat de indringers geen dronken tieners waren. Andrews verbazing over de aanblik van de twee forsgebouwde mannen die over het bureau stonden gebogen werd vergroot door de schok van twee snelle pistoolschoten die de nachtelijke rust verstoorden. Ze klonken nog voordat het laatste woord zijn mond had verlaten. De man die het dichtstbij stond had zijn

wapen met verbluffende snelheid getrokken en zonder aarzeling gevuurd.

Twee kogels doorboorden het hart van Andrew Wess. Hij was al dood toen hij op de grond viel.

'*Shit!*' De schutter liep naar voren en duwde met zijn pistool tegen Andrews levenloze lichaam. De twee wonden glommen als rozetten op zijn T-shirt, en het bloed stroomde al onder hem vandaan.

'Verdomme, wat zal hij kwaad zijn.' De voortdurende beledigingen van zijn metgezel deden de schutter niet zoveel, maar die van de Grote Leider kwamen beduidend harder aan.

Even later realiseerde hij zich dat het lawaai van de schoten een acuter probleem vormde.

'Kom op, we moeten hier weg. We mogen niet gesnapt worden.' Ze hadden er niet op gerekend dat ze zouden worden betrapt, laat staan dat er slachtoffers zouden vallen. Maar er was niets meer aan te doen, behalve adequaat te reageren.

De andere man knikte. Hij legde het waardevolle stuk papier terug in de map en klemde die onder zijn arm. Nadat ze over het levenloze lichaam van Andrew Wess waren gestapt renden ze de trap af naar de achterdeur en verdwenen in de stratendoorhof van Shepherd Market en Westminster.

Achter in de inloopkast wachtte dr. Emily Wess totdat de mannen waren verdwenen. De tranen liepen over haar wangen. Hun woorden, die zacht maar verstaanbaar door de dunne wanden waren doorgedrongen, hadden zich in haar bewustzijn gegrift. Ondanks haar emotionele ontzetting wist ze dat ze die moest proberen te onthouden.

Ze had de stemmen van de indringers niet herkend en ze had geen idee wat ze wilden of wat ze hadden gevonden. De woorden die ze hadden gesproken leken nergens op te slaan en ze kon zich niet voorstellen welk misverstand ze ertoe had gebracht haar huis binnen te dringen.

Ze wist alleen maar dat ze na de twee pistoolschoten een lichaam had horen vallen, en dat Andrew daarna geen geluid meer had gemaakt.

3

Córdoba, Spanje

De Discipel zei: "Waarom rusten we niet meteen?"

De Heer zei: "Pas als je deze last hebt afgeworpen!"

In het midden van de cirkel stond een ceremoniële olielamp die een zwak, flikkerend licht verspreidde. Deze ouderwetse verlichting was er niet zonder reden, het zwakke licht vormde een belangrijk onderdeel van het ritueel. De mensen eromheen deinden langzaam en ritmisch mee. Ze droegen allemaal eenzelfde gewaad van donkerrood fluweel dat in het schaarse licht bijna zwart leek. Sommigen lieten een donkere bastoon horen, terwijl anderen vertrouwde rituele teksten oplazen uit hun exemplaren van het Boek.

De Discipel zei: "Hoe verbindt het kleine zich aan het grote?"

De Heer antwoordde: "Als je het werk opgeeft dat je niet kunt volgen, dan zul je rust vinden."

De eeuwenoude woorden, monotoon en eerbiedig uitgesproken door de volgelingen, galmden door de schaars verlichte ruimte. Slechts met moeite kon de man die zou worden ingewijd de met krijt getekende symbolen ontwaren die op de vloer rondom de lamp waren aangebracht. Twee slangen die zich in de eigen staart beten, de *ouroboros*, het symbool dat al van oudsher werd gebruikt. Een ver-

trouwd symbool ook, want ieder lid droeg het, in de vorm van een zilveren ring aan de linkerringvinger, waar anderen hun trouwring droegen. De op de vloer getekende ouroboros werd omringd door hemellichamen, zorgvuldig in de juiste hiërarchie aangebracht. Een boom, van achteren beschenen door de zon. Eeuwenoude beeltenissen die de reis naar de verlichting symboliseerden waaraan hij spoedig zou mogen deelnemen.

De man zat met zijn benen gekruist, net als de andere aanwezigen. Maar hij was naakt, afgezien van een witte onderbroek. Pas als het inwijdingsritueel was afgelopen zou hij het gewaad van de Kenners ontvangen en deelgenoot worden van een hogere waarheid die hij nooit eerder had ervaren. Pas dan zou hij zijn ware zelf ontdekken: zijn geest, die los stond van zijn lichamelijke gedaante.

‘De Verrader riep: “Hoe openbaart zich de geest?”

De Heer antwoordde: “Hoe openbaart zich het zwaard?”

Tijdens het uitspreken van de heilige teksten naderde een boodschapper in lekenkleding de cirkel. Aarzelend baande hij zich een weg naar de plaatselijke Leider, die – gehuld in zijn mantel met capuchon – met de rest van de leden een kring vormde rondom het nieuw te initiëren lid. Het was ongehoord het uitspreken van bezweringen te verstoren, zeker als het een inwijding betrof, maar de omstandigheden waren buitengewoon. De Spaanse Leider zou deze informatie beslist willen hebben. Zelfs als dat een korte onderbreking van de plechtigheid inhield.

De boodschapper hurkte neer naast de Leider en boog voorover naar diens capuchon. ‘*Mi señor,*’ fluisterde hij tijdens een pauze in het gezang. Onder de gegeven omstandigheden was een formele aanspreekvorm op zijn plaats.

‘Meester,’ rapporteerde de boodschapper, ‘het manuscript is in ons bezit. Onze broeders zijn er op dit moment mee op weg naar de Grote Leider.’

Onder de dikke capuchon van zijn mantel trok de plaatselijke

Leider tevreden zijn wenkbrauwen op. Dit was het nieuws waarop hij had gewacht.

‘Heel goed. De tijd is gekomen om ons plan in werking te stellen,’ zei hij zachtjes. Hij tilde zijn rechterhand op en drukte de geopende palm zachtjes tegen de borst van de gezant. Dit eeuwenoude en intieme gebaar was voorbehouden aan gedenkwaardige momenten van afscheid, en bij deze gelegenheid was het zeker op zijn plaats.

‘Waarschuw de broeders in het buitenland. Laat ze weten dat ze met de exodus moeten beginnen.’ Vrijwel onmiddellijk realiseerde hij zich dat een formelere opmerking gerechtvaardigd was. Hij rechte zijn rug en voegde er eerbiedig aan toe: ‘Het is tijd dat ze het licht tegemoet treden.’

De boodschapper had zijn orders ontvangen. Hij boog het hoofd, stond op en verliet de plek waar het heilige ritueel plaatsvond.

De Leider zuchtte diep en tevreden, en richtte zijn aandacht weer op de inwijding die nog gaande was. De bezwingingen bereikten een hoogtepunt, en hij mengde zich weer in het koor van zijn broeders, om een nieuw leven in hun midden op te nemen.

*‘De Discipel vroeg: “Hoe weet je dat je het licht hebt gevonden?”
En de Meester antwoordde: “Pas als je er voor de eeuwigheid in
baadt.”*

4

Hays Mews, Londen

Emily Wess zat op de bank in de woonkamer van een huis waarin ze zich tot voor enkele uren geleden, samen met Andrew, nog veilig had gevoeld. Zijn lichaam, dat na de schietpartij in de deuropening van haar werkkamer op de grond had gelegen, werd in een lijkzak

geborgen en door mensen van de technische recherche van de Londense politie op een brancard geplaatst.

‘Dr. Wess, het spijt me vreselijk dat ik u op dit moeilijke moment toch nog een paar vragen moet stellen,’ verbrak inspecteur Joanna Allwell het stilzwijgen, dat minder lang had geduurd dan het leek. ‘Maar er zijn toch nog wat zaken die ik graag met u wil doornemen, nu ze nog vers in uw geheugen liggen.’ Allwell oefende haar huidige functie al langer dan drie jaar uit, maar dit soort momenten werd er niet gemakkelijker op.

Emily knikte, maar antwoordde niet. Toen de mannen van de technische recherche aan het werk waren gegaan was ze weggelopen. De hete tranen die de hele ochtend langs haar wangen waren gestroomd waren opgedroogd, maar ze kon het niet aanzien hoe het levenloze lichaam van Andrew door de ogenschijnlijk onaangedane, in steriele pakken gehulde mannen, werd weggehaald.

Ze kende Andrew al sinds haar jeugd en had hem altijd beschouwd als een vast anker in haar leven. Zelfs nu ze elkaar door haar carrière nog maar zelden zagen, had ze nooit het gevoel gehad dat hun band daardoor minder hecht was geworden. Hij had altijd deel uitgemaakt van haar leven. In haar tienertijd was ze een jongensachtig meisje geweest, nog onzeker van zichzelf en zonder de uiterlijke schoonheid en innerlijke kracht die ze nu bezat. Hoewel Andrew bijna tien jaar jonger was, had hij haar kracht en zelfvertrouwen gegeven. Hij was altijd zeker van iedere stap die hij zette en nooit bang voor de stappen die zouden volgen. Haar voorliefde voor avontuur had Emily ongetwijfeld voor een groot deel te danken aan deze man, die voor het avontuur leek te zijn geboren.

Zo was ze geworden wie ze nu was; een sterke vrouw die werd gedreven door het onbekende en zich aangetrokken voelde tot mystieke en schijnbaar onverklaarbare zaken. Toen ze zestien was had haar vader Emily en Andrew meegenomen naar een tentoonstelling over Sumer, een koninkrijk in het oude Mesopotamië. Dat bezoek aan het wetenschapsmuseum had haar leven veranderd. Oude geschiedenis was haar nieuwe passie geworden en samen met Andrew had ze tal-

loze weekenden in het park achter het huis van haar ouders zitten fantaseren over het oude Rome en alle mogelijke expedities bedacht.

Andrew was een drijvende kracht geweest achter haar creativiteit, haar enthousiasme en haar energie. Nu ze beseftte dat hij van haar was weggerukt, vond Emily het moeilijk te bedenken op welk deel van haar persoonlijkheid hij geen doorslaggevende invloed had uitgeoefend.

Het was een verpletterende en pijnlijke constatering.

Inspecteur Alwell boog voorover naar haar stoel. Haar stem klonk zakelijk, maar ook begripvol. 'Weet u zeker dat het twee mannen waren?' Ze wierp een blik op de aantekeningen die ze eerder had gemaakt; het vrijwel letterlijk optekenen van verklaringen was standaardpraktijk bij de afdeling Zware Delicten van de Londense politie. 'U zei zojuist dat u de indringers niet hebt gezien. Kunnen het er niet meer zijn geweest?'

'Nee, het waren er twee,' antwoordde Emily. Door haar vlakke toon, in combinatie met het Amerikaanse accent, kwam ze vastberaden over. Ze had weliswaar gehuild, ook toen Alwell op de plaats delict was gearriveerd, maar alleen diep vanbinnen. Niet hysterisch, wat de inspecteur misschien had verwacht.

'Een ervan kwam zo te horen uit Zuid-Londen,' voegde Emily eraan toe, 'en die andere had een vaag Iers accent.' Ze veegde een traan van haar wang en probeerde zich op de details te concentreren. Haar handen, die ze in haar schoot had gevouwen, waren zo verkrampd dat haar zorgvuldig gemanicuurde vingernagels spierwit waren geworden.

Alwell knikte. 'Mooi. Dat is goed om te weten. Kunt u zich nog herinneren waarover ze het hadden voordat er werd geschoten?'

'Eerst hoorden we alleen maar voetstappen en papiergeritsel. Ze waren een paar deuren verderop.'

Emily zat er verslagen bij en haar kastanjebruine haar hing los om haar schouders. Het was de inspecteur duidelijk dat ze een sterke vrouw voor zich had, voor wie verdriet iets ongewoons was. Zowel haar houding als haar stem wees op een lichte shock.

‘Waren ze bezig uw huis te doorzoeken?’

‘Mijn werkkamer. Waarschijnlijk hadden ze geen idee dat we hier waren... of nee, er is hier ’s nachts altijd iemand. Misschien dachten ze dat ze zo weinig geluid maakten dat we niet wakker zouden worden.’

Emily zweeg. Even dreigden de emoties haar te veel te worden. Er was iemand die ze dolgraag wilde bellen, maar de inspecteur had erop aangedrongen dat ze eerst haar vragen zou beantwoorden.

‘U vertelde me dat u zich in die kast daar hebt verstopt,’ zei de inspecteur, terwijl ze naar de inloopkast wees. ‘Kon u daar wel iets horen?’

‘Niet alles, maar genoeg. Het was laat, dus er waren verder geen geluiden, en de muren hier zijn flinterdun.’ Plotseling moest Emily terugdenken aan die keer toen Andrew het oude huis voor het eerst had gezien. Hij had met zijn vuist tegen een van de muren geslagen en het geluid nagedaan van een echo die door het hele huis weerklonk. *Flinterdun*.

Ze wreef met haar vingers over haar slapen en dwong zichzelf rechtop te gaan zitten. ‘Ze probeerden zachtjes te praten, maar toch kon ik af en toe wel het een en ander opvangen. Ze hadden het steeds over “de plattegrond”, die een “sluitsteen” zou bevatten, wat dat dan ook mag betekenen. De man met het Ierse accent vroeg aan de ander of hij er zeker van was dat ze hadden gevonden wat ze zochten. De man uit Zuid-Londen leek daarvan overtuigd.’

Inspecteur Alwell noteerde Emily’s woorden in steno op een kladblok dat op haar knieën rustte. ‘Kaart... sluitsteen... dat hebt u allemaal goed onthouden, dr. Wess.’

Emily knikte afwezig. ‘Ik heb geen problemen met mijn geheugen.’ Ze beschikte al haar hele leven over een vrijwel fotografisch geheugen, en haar auditieve geheugen was bijna even goed. Meestal was ze dankbaar voor die eigenschappen. Maar nu betekende het dat ze de afschuwelijke geluiden van die ochtend nooit meer uit haar geheugen zou kunnen bannen. Die zouden haar de rest van haar leven blijven achtervolgen.

‘Ik zou het allemaal liever zo spoedig mogelijk vergeten.’

‘Dat begrijp ik,’ antwoordde Alwell, bijna werktuiglijk, ‘maar ieder detail dat u zich herinnert kan ons helpen de mannen te vinden die uw echtgenoot om het leven hebben gebracht.’

‘Neef,’ corrigeerde Emily haar onbewogen. ‘Andrew was mijn neef.’

Lees verder in *De geheime sleutel*